

saavel med Statskøbene, som med hvad der er kommen i Privatmands Eie og Brug, maa denne have Ret til at bevare eller afhænde sin Skoveiendom efter bedste Skjøn som Brugs-herre, overensstemmende med den gjældende Skovlovgivning, uden her at gjøres nye Indskrænkninger i denne Henseende.

Ordføreren: Efter den Bending, den ærede sidste Taler (Sørensen) nu har givet Sagen, har han betydeligt taget Neb i Seilene; thi nu taler han kun om Udskykning af Skov fra Gaarde, medens han før talte om Udskykning af Skoven selv, og det hvad enten den er stor eller lille. Det er kun denne, som efter Udfastets Forslag ikke tør finde Sted, naar ikke enhver af Parcellerne kan faae 100 Edr. Land, og at dette er begrundet i den gjældende Lovgivning, er en Indrømmelse, jeg med megen Paaskjønnelse nu har modtaget fra den ærede sidste Taler. Afhændelsen af mindre, udeelte Skovlodder, altsaa deres Udskykning fra den Gaard, hvortil de høre, uden at selve Skovene udskyffes, vil ingenlunde være til Skovenes „Fredelse og Bevaring“, naar de derved løsriver og fjernes fra tilkøbende Eiendom, men hvor dette allerede er Tilfældet, er det netop Udvalget, som har meent, at man uden Betænknelighed kunde tillade, at de sælges til hvem det skulde være; thi derved bliver Skovenes Udskigt til at blive bevarede ikke forringet, og jeg troer, at til at forbedre Skovenes Tilstand er Udskykningsloven ikke det rette Sted, hvorimod jeg fuldkommen erkjender, hvad ogsaa Udvalget har udtalt, og hvad det er mig kjær at vide, at ogsaa den ærede Indenrigsminister erkjender, at der er en stor Trang til en ny Skovsordning, og det ikke udelukkende paa Grund af den nærværende Anordnings Mangelfuldhed, men især fordi den aldrig i sine vigtigste Bestemmelser er traadt i Kraft. Den er som bekendt af 1805, og dens vigtigste Bestemmelse skulde først indføres efter et Tidsrum af 5 Aar, men førend disse 5 Aar vare forløbne, havde Danmark desværre faaet Andet at tænke paa end at foretage omfattende Landboreformer, og det er derfor nu fuldkommen umuligt at sætte disse Bestemmelser igjennem imod en 50-aarig ulovmedholdelig Praxis. Ved en ny Skovsordning er det da, at Skovenes Vilkaar

skulle forbedres; hvad der kun kan fordres af en Udskykningslov er, at de ikke maae forværres. Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (Rosenørn) fandt Betænknelighed ved ubetinget at tilstede Udskykningen af Skov i Lodder paa 100 Edr. Land, da troer jeg virkelig, at denne Forstigtighed er forvidt drevet; thi en Lod paa 100 Edr. geometrisk Maal sammenhængende Skov er stor nok til at forsvare og forplante sig selv, og vil aldrig blive kjøbt af Nogen, som ikke har Formodning for at ville drive den forstmæssig, da deri stikker en betydelig Værdi, som kun ved en fornuftig Kultur kan forrente sig. Ingen vil falde paa at kjøbe 100 Edr. Land Skov, for at ødelægge den ved at gjøre den til Overdrev for Ungkvæg. Derimod maa jeg tillade mig at henvende mig til den ærede Rigsdagsmand, om det dog ikke vilde være noget Boveligt, om han, for hvem Reglen ikke er streng nok, vilde slaae sig sammen om at forkaste Forslaget med dem, som aldeles ingen Regel ville have, saalænge han ikke kan støtte sig til Andet, end at han er „betænkt“ paa at lade Slutningsparagraffen udgaae, medens det dog er aldeles uvisst, om dette vil blive Tilfældet.

Masnusfen: Efter den Forandring, som § 1 fik i gaar, finder jeg mig besøjet til at stemme for Bibeholdelsen af § 11; thi hvis den ikke blev bibeholdt, og man ikke ved Sagens tredie Behandling muligens kunde tilveiebringe den Forandring, at § 1 ogsaa deri blev indbefattet, saa vilde Loven ogsaa i Fremtiden blive omgaaet ligesom hidtil; thi Folk ville da sammenlægge Eiendomme, hvortil de efter Lovbudet ikke have Ret, og ligeledes udskyffe mindre Lodder, som Lovgivningen heller ikke berettiger til, hvilket for Diebliffet finder Sted; der er navnlig i Frederiksborg Amt et Slags Eiendom, hvor Gierne have bortleiet deres Jorder paa 99 Aar, fordi det var forbundet med saa store Omkostninger at faae Udskykning gennemført; det Samme vil skee for Gfærtiden, naar der ikke aabnes Udskigt til enten at faae Eiendommene bedre arronderede eller at faae dem noget forstorrede eller formindskede, efter Giernes Bequemmelighed igjennem Bevillingsveien. Jeg skal derfor stemme for, at § 11. bibeholdes, og ved Sagens tredie Behandling